ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 6ης Μαρτίου 2001 [1]

1. Με την προσφυγή, η Επιτροπή βάλλει κατά ιταλικών διατάξεων, δυνάμει των οποίων εισπράττονται αυξημένα τέλη επιβιβάσεως για τις ενδοκοινοτικές πτήσεις σε σχέση με τις πτήσεις εσωτερικού.

2. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών [2], ορίζει ότι «(...) το(α) ενδιαφερόμενο(α) κράτος(η) μέλος(η) επιτρέπει(ουν) στους κοινοτικούς αερομεταφορείς να ασκούν δικαιώματα μεταφορών σε ενδοκοινοτικά δρομολόγια». Με την έκδοση του κανονισμού αυτού, ο κοινοτικός νομοθέτης κατέστησε σαφές ότι οι σχετικές με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών διατάξεις εφαρμόζονται στον τομέα των αερομεταφορών [3].

3. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όταν το επίδικο μέτρο καθιστά επαχθέστερη την παροχή υπηρεσιών πέραν των συνόρων ενός κράτους μέλους από την αντίστοιχη παροχή εντός του κράτους μέλους, συντρέχει περιορισμός στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών [4]. Κατά το άρθρο 3 του Decreto ministeriale, της 13ης Αυγούστου 1998, περί εφαρμογής του νόμου 537, της 24ης Δεκεμβρίου 1993, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 662 της 23ης Δεκεμβρίου 1996, για τις ενδοκοινοτικές πτήσεις, εισπράττεται τέλος («diritti di imbarco») ύψους 15 500 ιταλικών λιρών (ITL) ανά επιβάτη και για τις πτήσεις εσωτερικού τέλος ύψους 7 000 ITL ανά επιβάτη.

4. Η Ιταλική Δημοκρατία δεν αμφισβήτησε την παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού 2408/92 σε συνδυασμό με το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49, ΕΚ). Ισχυρίστηκε, ωστόσο, ότι μια τροποποίηση του νόμου, η οποία αίρει τη διαφοροποίηση μεταξύ ενδοκοινοτικών πτήσεων και πτήσεων εσωτερικού όσον αφορά την καταβολή του τέλους, βρίσκεται υπό επεξεργασία.

5. Κατά πάγια νομολογία, αν η παράβαση της Συνθήκης εκλείψει ενδεχομένως μετά την

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 240, σ. 8.

3 — Απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2001, C-361/98, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. I-385, σκέψη 32). Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Alber της 6ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση C-70/99, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας (Συλλογή 2001, σ. I-4847, σημεία 31 επ.).

4 — Απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1986 στην υπόθεση 205/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1986, σ. 3755, σκέψη 28).

άσκηση της προσφυγής, δεν επηρεάζεται το βάσιμο της προσφυγής. Το αντικείμενο της διαφοράς περιγράφεται στην από 14 Δεκεμβρίου 1998 αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής. Ακόμη και αν η παράβαση που προβάλλεται με την προσφυγή εξέλιπε μετά τη λήξη της κατά το άρθρο 169, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 226, παράγραφος 2, ΕΚ) ταχθείσας προθεσμίας, εξακολουθεί να υπάρχει συμφέρον για τη συνέχιση της δίκης, προκειμένου να καθοριστεί η ευθύνη που ενδέχεται να βαρύνει ένα κράτος μέλος έναντι άλλων κρατών μελών, της Κοινότητας ή ιδιωτών συνεπεία της παραβάσεώς του [5]. Επομένως, επιβάλλεται να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής.

6. Η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα.

5 — Απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1999, σ. I-7773, σκέψη 45)· απόφαση της 30ής Μαΐου 1991 στην υπόθεση C-361/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1991, σ. I-2567, σκέψη 31).

Πρόταση

7. Βάσει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

«1) Η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη, ιδίως από το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ) σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών, διατηρώντας το άρθρο 3 του Decreto ministeriale της 13ης Αυγούστου 1998, περί εφαρμογής του νόμου 537, της 24ης Δεκεμβρίου 1993, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 662, της 23ης Δεκεμβρίου 1996, που ορίζει διαφορετικά τέλη επιβιβάσεως για τις πτήσεις εσωτερικού απ' ό,τι για τις πτήσεις από την Ιταλία προς άλλα κράτη μέλη.

2) Η Ιταλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδα.»